

(א) סוכה יז. לקמן לה.
(ב) כלאים פ"ד מ"א לעיל ג.
(ג) ל"ב בזה ויחיד בזה, (ד) דף לה.
(ה) כס"א: כגון שלשה.
(ו) כס"א: מולוא, (ז) וי' מול'.
סוכה יח: ד"ה דכסדרה וכו' דפילת מותר לכלאס וכו' דאיתא בעירובין לעיל א.ל.

הגהות הב"ח

(א) גמ' לאו הייט טעמא אלא דכל ארבע: (ב) שם כל זורקין (וחלי) מו"מ וי"ב ס"א אין זה: (ג) ש"ח ד"ה אומנן וכו' טיפ מצריחא. י"ב ר"ל מן הכריחא: (ד) ד"ה ויחיד בזה וכו' כל שחא היקף גדול נמחלה: (ה) ד"ה ואחד ד"ה וכל היכא הד"ס: (ו) בא"ד מן החילוסם בהיקף כל צרכו הס"ד:

מוסף רש"י

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. שיש לה פצימין. כסדרה חכר המוקפת אכסדרה וסיכך כלחריה של חצר וסמן הסכך על שפת קרוי של אכסדרה ואין מחיצות פנימיות מועילות לנסוכה, דש במקרה האכסדרה יומר מלכרע אמות, אלג לז' הסוכה יש לאכסדרה פלימן, עמודין כמין חלונות ופנייהם פחות מחיצות משלשה כשיחה. דלמתיק צה לצוד (סוכה יח.). קרחת הכרם ב"ב אומרים כ"ד אמות. אס קרחתה כ"ד אמות מותר לזרוע סס ואס פחות מחד אמות אסור לזרוע סס ולקמן מפרש מה קרחתה ומח' מחול (דע"ר ג.) כרם שחרב אמצעיחו. שהי יש סס גפנים כפי קרחתה י"ו אמה על י"ו אמה, וכן אס הלכה בקרחה על פני כל רוחת הכרם, שאין סס גפנים אלג מב' צדי קרחתה בעינן י"ו רוחת לשם. אפילו נצמח האמצעי, ד"ה אמות שנכד הכרם מהו ד' אמות שגד זה אלג הכרם הוו עבודת הכרם דמתן (כלאס יב) אמות (מ"א) כמה עבודת הכרם (מולג) ד' אמות מנלה כקר וכלס שהי צוררים אותה כשורים ובעגלות ובעת החרישה מורשים אותה כשורים, הלך ככרס דמו, ואס נשאר ח' אמות ביניהם לבד אותן ד' לכל זה, דמי שרת פלגא להכא ופלגא להכא איכא ד' אמות מקוס חשבו ונבטל לגבי פולגא להכא איכא ד' אמות חשבו ונבטל לגבי כרם, ולבית שמאי לא חשיב שדה כפחות מח' אמות הלך כ"ד אמות בעינן, ד' לעבודת הכרם מכלן ונגדן מכלן, פשו י"ו, שדי ח' להכא וח' להכא, איכא שדה ולא נבטל, אי נמי כסריא להו לבית שמאי עבודת הכרס ח' אמות (דע"ר שם), מחולל הכרם בין הכרם לגדר. דהייט סביב כחו מחולל (שם). שאם אין שם י"ב אמה לא יביא זרע לשם. אמצעייתו זרע לשם. דע"ה אכסדרה ויחיד בזה, ד' אמות חשבו ונבטל לגבי כרם, ואי לא נבטל לגבי כרם, והכא לא בעינן י"ו אמה, שאין האיסור אלג מלד אפקורי מתקר לה, אמצעייתו אי איכא ד' אמות חשב, ואי לא נבטל לגבי כרם, דע"ה אכסדרה ויחיד בזה, ד' אמות חשבו ונבטל לגבי כרם, דהייט סביב כחו מחולל (שם). שאם אין

השוא את פלימיה. שצנה צ' מחילות

בצוכה אלל מחילות הראשונות ונמלאו פלימיה עומדין צין שתי המחילות מכאן וצין שתי מחילות מכאן ובתוך האכסדרה אינן נראין: פסולה. דאין לה אלל צ' מחילות: לידי כשיה. דפלגינן עלך צהא מילתא לקמן בפירקין ד' דאפילו אין לה שום מחילה אמרינן פי תקרה יורד וסותם דקמס אכסדרה תחזין קורות למעלה מעמוד לגמור שעליהן נותנים את התקרה והנך קורות יש להם פה דהיינו חודה שאינה עגולה אלל מרובעת: לידיך. נמי דלמרת פסולה אין כלן מחילה לאיסור דהכא היינו טעמא שסילק מכאן את הפצימין ואת מחילות הראשונות ע"י מחילות הללו והעמידה על אלו לצדן: הני מקורה. מוכסה בגג חלק כעין תקרת עלייה: גפנים כלן. תחת הקירוי: מוסר לזרוע כלן. חוץ לקירוי מיד ואין צריך להרחיק דפי תקרה יורד וסותם והוי מחילה מנדלת ציניהם: השוא אס קרוי. שקירה כל הבית אסור אלא"כ הרחיק: סילוק מחילות. שהשלמה יז סילק פי תקרה ואין כלן מצביל: ציד רב שמעיה. ליווה להשיב לאצני תשובה זו: להקל ולהחמיר. פעמים שהמחילה מתרת לענין כלאים ופעמים שהיא אוסרת: עד עיקר המחילה. כלומר עד יסוד מחילה סמוך וצדון למחילה: היה משוך. כרס רחוק מן הגדר אחת עשרה אמה וכ"ש פחות: לא יצא זרע. צין כרס לגדר וטעמא מפרש לקמן: אומנן ממחני'. דלחלמא לאקשווי טפי (א) מצריחא: קרחס

הכרס. לקמן מפרשא: עשרים וארבע אמות. צריך שיהא צה להחמיר להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואס פחות אסור לזרוע צה אפילו טפח: מחול. סביב ענין מחולות: אין שם שש עשרה אמה כו'. לפי שיש כרס מכלן ומכלן וצריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרס לכל זד לעבודתו כמלא צקר וכילוי שהי חורשין בשורין ואס נשאר ח' אמות בצמנע שחם צאת לחלוץ לכלן ולכלן יש ד' אמות לכל חלק חשיבי ולא צבטיל ולא אחי כרס דהאי גיסא ומצטל פלגא וכרס מהאי גיסא ומצטל פלגא: כדי ענדוס. ארבע אמות לכל זד: י"ב אמות. לקמן מפרש טעמא: לאו היינו טעמא. דחיהוי מחילה משויא ליה להאי מחול כי כרס: הכי גרסינן ארבע אמות דלדי כרס ענדוס הכרס. וכיון דלריך לו הי כרס ענמו: כיון דלא מודרען. משום דמקלקל ליה לכותל אצנים שהמחרישה מעלה עפר תיחוס והכותל נופל כשאין תחתיו קרקע חזקה והכי תמן בצבא צתרא (דף טז.) מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא מנטרפי להדי האי דפייס לאחשובי דלא ליצטל לגבי כרס: ג' קרפיות זה נזד זה. כגון (ס) שהי מהלכין צדרך והקיפו ג' קרפיות לדירה בצמחיה של שתי כגון של קנים או של ערב כגון חבלים שלא התירו צו ליחיד אלל צית סאתים כדמפרש צפ"ק (דף נז.) דשיירא מותרת להקיף כל צרכן בקנים ובחבלים לדירה אכל יחיד יותר מצית סאתים לא אלא"כ עשה שתי וערב מחילה קיימת: ושנים החילונים מגופפין וכו'. שהחילונים רחבים מן האמצעי והוא פרוץ לשניהם צמלואו וגיופיהן עודפין עליו: ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא ונוסנין לן כל צורק. דאמרינן דיורי גדולים בקטן ונמלאו בשלשתן צאמצעי ואמצעי מוצרפן ומותר אמצעי זה כל שהוא (ז) גדול היקף בצמחיה של שתי או של ערב וכגון שעירבו: אמצעי מגופף וחילונים אין מגופפין. שהוא רחב מהן והן פתוחין לו צמלואו ולדידיה לא היו מילואו: אין נוסנין להם אלל. צית סאתים לכל קרפף שהרי אין שלשה דיורין צבחד דיורי אמצעי בחילונים חיל להכי תרי הוא דאיכא ובצאמצעי ליכא אלל חד ואס אחד מהן יותר מצית סאתים הוא אסור ואס אמצעי יותר מצית סאתים כולן אסורין שהרי הן פרוצין לרשות האסורה: שנים הוו כיחיד עד דהוי שיירא דהיינו שלשה: איציעא להו. אמצעי מגופף ולא חילונים ושני אנשים צאמצעי ויחיד בזה ויחיד בזה מאי: אי להכא נפקי כו'. והנך דאמצעי הואיל ושניהם שולטין לכלן ולכלן שדי תרוייהו להכא ותרוייהו להכא ולישתרו שני קרפיות החילונים היקף צכל צרכן: או דילמא. כולי האי לא מקילינן דנישדעיהו להכא ולהכא. וה"נ לא אמרינן דירמיניהו תרוייהו אחד ולמישרי מיהא חד מן החילונים צכל צורכו דמסתמא הכי ניחא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא דלא ניהוי אלל תרי צכל חד דרווח להו לתשמישתייהו מלמהוי תלתא צחד וצאינן לא ניהוי אלל חד: (ח) וא' צאמצעי. והוא שליט על החילונים: וכל היכא דנפיק סלפא הוו. ושדיא להכא ולהכא או שדיא מיהא אחד מיניהו ונישתרי חד מן החילונים (ו) צכל צרכי היקף: או דילמא אימר להכא או להכא. ולא ידעינן להי מנייהו הלכך אפילו חד נמי לא יצינן ליה כל צרכו: והלכא צעין לקולא. שאלותינו אלו להקל:

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. שתי דפנות יש לה כהלכתה לאורכה ועשויה כמצוי וצדופן שלשית ורביעית קצועין עמודים לקרני הזווית ויש להם טפח: כשיה. דמתן (סוכה ו):

א"א סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין כשירה ואילו השוה פצימיה פסולה א"ל אבבי

לדידי כשירה לדירך סילוק מחיצות היא א"ל רבה בר רב חנן לאבבי ולא מצינו מחיצה לאיסור והתניא ב בית שחציו מקורה וחציו אינו מקורה גפנים כאן מותר לזרוע כאן ואילו השוה את קרויו אסור א"ל התם סילוק מחיצות הוא שלא ליה רבא לאבבי ביד רב שמעיה בר זעירא ולא מצינו מחיצה לאיסור והתניא יש במחיצות הכרם להקל ולהחמיר כיצד ב כרם הנמוע עד עיקר מחיצה זורע מעיקר מחיצה ואילך שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד"א וזורע וזה הוא מחיצות הכרם להקל ולהחמיר כיצד היה משוך מן הכותל

י"א אמה לא יביא זרע לשם שאילמלי אין מחיצה מרחיק ד"א וזורע וזהו מחיצות הכרם להחמיר א"ל וליטעמך אותכן ממיתנית (ב) דתנן קרחת הכרם ב"ש אומרים כ"ד אמות וב"ה אומרים ט"ו אמה מחול הכרם ב"ש אומרים ט"ו אמה וב"ה אומרים י"ב אמה ואיזו היא קרחת הכרם י כרם שחורב אמצעיתו אם אין שם ט"ז אמה לא יביא זרע לשם היו שם ט"ז אמה נותן לו כדי עבודתו וזורע את המותר אי זו היא מחול הכרם י בין הכרם לגדר שאם אין שם י"ב אמה לא יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותן לו כדי עבודתו וזורע את המותר אלא התם לאו היינו טעמא (א) דכל ד"א לגבי כרם עבודת הכרם לגבי גדר כיון דלא מודרען אפקורי מפקר להו דביני ביני אי איכא ד' חשיבין ואי לא לא חשיבין אמר רב יהודה י ג' קרפיות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה (ב) נעשה כשיירא ונותנין להן (ג) כל צורקן ודאי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינן מגופפין ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שש איבעיא להו אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי מהו אי להכא נפקי תלתא הוו ואי להכא נפקי בזה ושנים באמצעי מהו הכא נפקי תלתא הוו או דילמא חד להכא נפיק וחד להכא נפיק ואם תימצי לומר חד להכא נפיק וחד להכא נפיק שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו הכא נפקי תלתא הוו ואי להכא נפיק תלתא הוו או דילמא אימר להכא נפיק ואימר להכא נפיק י והלכתא בעיין לקולא אמר רב חסדא

כל גגות פרק תשיעי עירובין

ציג.

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין. אין נראה כמו שפירש בקונטרס שיש שתי דפנות לאורכה כמצוי מפולג דצפ"ק דסוכה (דף יז.): מהדר ליה אציי לרצא צהא מודינא לך משום דהוי כמצוי מפולג ולא אמרינן פי תקרה יורד וסותם אלל יש לפרש דהוי כמין גאס ואין להאריך:

חציו מקורה גפנים כאן מותר לזרוע כאן. משום פי תקרה אע"ג דלענין שבת לא אמרינן פי תקרה לשמואל אלל כשיש ד' מחילות לגירסת רבינו חננאל ור"ת [מ"מ] יש לחלק צין כלאים לשבת כדמשמע צפ"ק (דף יא.) (א) והא דקא אמרינן לעיל דקטנה הוי כפתחה של גדולה אף לכלאים ימיתורא דקמתי צמתני מפני שהיא כפתחה של גדולה משמע ליה לכל מילי הוי כפתחה: **שנים** בזה ושנים בזה. ולא דמי למשעה דקטנה ויחיד צגדולה דהכא איכא טעמא דלממר דנפיק להכא ולהכא: גידוד

י"א אמה לא יביא זרע לשם שאילמלי אין מחיצה מרחיק ד"א וזורע וזהו מחיצות הכרם להחמיר א"ל וליטעמך אותכן ממיתנית (ב) דתנן קרחת הכרם ב"ש אומרים כ"ד אמות וב"ה אומרים ט"ו אמה מחול הכרם ב"ש אומרים ט"ו אמה וב"ה אומרים י"ב אמה ואיזו היא קרחת הכרם י כרם שחורב אמצעיתו אם אין שם ט"ז אמה לא יביא זרע לשם היו שם ט"ז אמה נותן לו כדי עבודתו וזורע את המותר אי זו היא מחול הכרם י בין הכרם לגדר שאם אין שם י"ב אמה לא יביא זרע לשם היו שם י"ב אמה נותן לו כדי עבודתו וזורע את המותר אלא התם לאו היינו טעמא (א) דכל ד"א לגבי כרם עבודת הכרם לגבי גדר כיון דלא מודרען אפקורי מפקר להו דביני ביני אי איכא ד' חשיבין ואי לא לא חשיבין אמר רב יהודה י ג' קרפיות זה בצד זה ושנים החיצונים מגופפים והאמצעי אינו מגופף ויחיד בזה ויחיד בזה (ב) נעשה כשיירא ונותנין להן (ג) כל צורקן ודאי אמצעי מגופף ושנים החיצונים אינן מגופפין ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] אין נותנין להם אלא בית שש איבעיא להו אחד בזה ואחד בזה ושנים באמצעי מהו אי להכא נפקי תלתא הוו ואי להכא נפקי בזה ושנים באמצעי מהו הכא נפקי תלתא הוו או דילמא חד להכא נפיק וחד להכא נפיק ואם תימצי לומר חד להכא נפיק וחד להכא נפיק שנים בזה ושנים בזה ואחד באמצעי מהו הכא נפקי תלתא הוו ואי להכא נפיק תלתא הוו או דילמא אימר להכא נפיק ואימר להכא נפיק י והלכתא בעיין לקולא אמר רב חסדא

הכרס. לקמן מפרשא: עשרים וארבע אמות. צריך שיהא צה להחמיר להרחיק ארבע אמות ולזרוע ואס פחות אסור לזרוע צה אפילו טפח: מחול. סביב ענין מחולות: אין שם שש עשרה אמה כו'. לפי שיש כרס מכלן ומכלן וצריך להרחיק וליתן ארבע אמות לכרס לכל זד לעבודתו כמלא צקר וכילוי שהי חורשין בשורין ואס נשאר ח' אמות בצמנע שחם צאת לחלוץ לכלן ולכלן יש ד' אמות לכל חלק חשיבי ולא צבטיל ולא אחי כרס דהאי גיסא ומצטל פלגא וכרס מהאי גיסא ומצטל פלגא: כדי ענדוס. ארבע אמות לכל זד: י"ב אמות. לקמן מפרש טעמא: לאו היינו טעמא. דחיהוי מחילה משויא ליה להאי מחול כי כרס: הכי גרסינן ארבע אמות דלדי כרס ענדוס הכרס. וכיון דלריך לו הי כרס ענמו: כיון דלא מודרען. משום דמקלקל ליה לכותל אצנים שהמחרישה מעלה עפר תיחוס והכותל נופל כשאין תחתיו קרקע חזקה והכי תמן בצבא צתרא (דף טז.) מרחיקין את הזרע כו': אפקורי מפקר להו. לגבי גדר ולא מנטרפי להדי האי דפייס לאחשובי דלא ליצטל לגבי כרס: ג' קרפיות זה נזד זה. כגון (ס) שהי מהלכין צדרך והקיפו ג' קרפיות לדירה בצמחיה של שתי כגון של קנים או של ערב כגון חבלים שלא התירו צו ליחיד אלל צית סאתים כדמפרש צפ"ק (דף נז.) דשיירא מותרת להקיף כל צרכן בקנים ובחבלים לדירה אכל יחיד יותר מצית סאתים לא אלא"כ עשה שתי וערב מחילה קיימת: ושנים החילונים מגופפין וכו'. שהחילונים רחבים מן האמצעי והוא פרוץ לשניהם צמלואו וגיופיהן עודפין עליו: ויחיד בזה ויחיד בזה [ויחיד בזה] נעשו שיירא ונוסנין לן כל צורק. דאמרינן דיורי גדולים בקטן ונמלאו בשלשתן צאמצעי ואמצעי מוצרפן ומותר אמצעי זה כל שהוא (ז) גדול היקף בצמחיה של שתי או של ערב וכגון שעירבו: אמצעי מגופף וחילונים אין מגופפין. שהוא רחב מהן והן פתוחין לו צמלואו ולדידיה לא היו מילואו: אין נוסנין להם אלל. צית סאתים לכל קרפף שהרי אין שלשה דיורין צבחד דיורי אמצעי בחילונים חיל להכי תרי הוא דאיכא ובצאמצעי ליכא אלל חד ואס אחד מהן יותר מצית סאתים הוא אסור ואס אמצעי יותר מצית סאתים כולן אסורין שהרי הן פרוצין לרשות האסורה: שנים הוו כיחיד עד דהוי שיירא דהיינו שלשה: איציעא להו. אמצעי מגופף ולא חילונים ושני אנשים צאמצעי ויחיד בזה ויחיד בזה מאי: אי להכא נפקי כו'. והנך דאמצעי הואיל ושניהם שולטין לכלן ולכלן שדי תרוייהו להכא ותרוייהו להכא ולישתרו שני קרפיות החילונים היקף צכל צרכן: או דילמא. כולי האי לא מקילינן דנישדעיהו להכא ולהכא. וה"נ לא אמרינן דירמיניהו תרוייהו אחד ולמישרי מיהא חד מן החילונים צכל צורכו דמסתמא הכי ניחא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא דלא ניהוי אלל תרי צכל חד דרווח להו לתשמישתייהו מלמהוי תלתא צחד וצאינן לא ניהוי אלל חד: (ח) וא' צאמצעי. והוא שליט על החילונים: וכל היכא דנפיק סלפא הוו. ושדיא להכא ולהכא או שדיא מיהא אחד מיניהו ונישתרי חד מן החילונים (ו) צכל צרכי היקף: או דילמא אימר להכא או להכא. ולא ידעינן להי מנייהו הלכך אפילו חד נמי לא יצינן ליה כל צרכו: והלכא צעין לקולא. שאלותינו אלו להקל:

		
קרפף	קרפף	קרפף
		
קרפף	קרפף	קרפף
		

וה"נ לא אמרינן דירמיניהו תרוייהו אחד ולמישרי מיהא חד מן החילונים צכל צורכו דמסתמא הכי ניחא ליה טפי דליהוי חד להכא וחד להכא דלא ניהוי אלל תרי צכל חד דרווח להו לתשמישתייהו מלמהוי תלתא צחד וצאינן לא ניהוי אלל חד: (ח) וא' צאמצעי. והוא שליט על החילונים: וכל היכא דנפיק סלפא הוו. ושדיא להכא ולהכא או שדיא מיהא אחד מיניהו ונישתרי חד מן החילונים (ו) צכל צרכי היקף: או דילמא אימר להכא או להכא. ולא ידעינן להי מנייהו הלכך אפילו חד נמי לא יצינן ליה כל צרכו: והלכא צעין לקולא. שאלותינו אלו להקל:

גידוד

ויחיד באמצע מהו, מי אמרינן אי הכין נפיק את הוו להו ג' ונעשו כשיירא, ואי מהכא נפיק הוו להו מימי ג' ואינן שיירא. או דילמא אימא מהכא אימא מהכא לא אמרינן. שנים באמצע ואחד בזה וכו'. והילכתא דבעיין לקולא. כלומר אמרינן אי מהכא נפיק הוו להו ג' וכן מאידך גיסא ונעשו שיירא, ונותנין להן כל צרכן. אמר רב חסדא

יג א מיי פ"ד מהלכות סוכה הלכה ח סמג עשין מ' טושי"ע א"ח סי' מבל סעיף ח:

יד ב מיי פ"ו מהלכות כלאים הלכה יז:
בז ג מיי שם הלכה יא [צ] יג ופ"ג שם הלכה [יג] טו [מז] טושי"ע י"ד סי' רלז סעיף כז:
בז ד מיי פ"ו שם הלכה יא וטושי"ע שם סי' רלז סעיף כז:
ז ה מיי שם הלכה יז טור ש"ע שם סעיף מז:

יח ו ז מיי פט"ו מהל' סוכה הלכה יד טור ש"ע א"ח סי' שם סעיף ג:

רבי ניסים גאון

אמר רב יהודה ג' קרפיות זה בצד זה כול', נעשו כשיירה ונותנין להן כל צורכן. איתיה לפירושה בסוף פרק א' דהא מסכתא, יחיד נותנין לו בית סאתים שנים נותנין להם בית סאתים שלשה נעשו שיירא נותנין להן כל צורכן.

רבינו חננאל

סיכך על גבי אכסדרה שיש לה פצימין כשיירה, ואילו השוה פצימיה פסולה א"ל לדידי כשיירה היא, לדירך סילוקי סלקינהו למחיצה. וחתנן חצר גדולה שנפרצה לקטנה גדולה ומותרת וקטנה אסורה, ואילו חתניא יש במחיצות להקל ולהחמיר. להקל כיצד, כרם הנמוע עד עיקר מחיצה וזורע מעיקר מחיצה ואילך] (וימלק) שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד' אמות וזורע, וזו היא מחיצת הכרם להקל. להחמיר כיצד, היה משוך מן הכותל י"א אמה לא יבין]א זרע לשם, שאילו אין שם מחיצה מרחיק ד' אמות וזורע וזו מחיצת הכרם להחמיר. הנה מצאנו מחיצה לאיסור. אמר ליה אומותבא מברייחא אותיב ממתני', דתנן איחור מחול הכרם בין הכרס לגדר, אם אין שם י"ב אמה [לא] יביא זרע לשם. היו שם י"ב אמה נותנין לו כדי עבודתו, וזורע את המותר. הנה יש מחיצה לאיסור. אלא סברא הוא כל ארבע אמות וכו'. אמר רב יהודה ג' קרפיות כו'. עד ויחיד בכל קרפיף נעשו שיירא, וכאילו באחד כולן שריין, ונותנין להן כל צרכן. אבל אם האמצעית מגופף וב' החיצונות אינן מגופפות, ויחיד בכל קרפיף אין נותנין להם אלא בית שש בלבד. סאתים לכל אחד מהן שאינן שריין ביחד וכיחידים הן חשובין. איבעיא להו ב' בזה הקרפיף וב' בזה הקרפיף